

ŐSZI KOSZORÚ.

Járok a nyirkos, barna földeken.
 Ez olyan szép, ilyenkor, őszi búval
 elkódorogni a határban.
 És hallgatni, amit az őszenél
 az olvadt dér csöpp kis harangjain
 s csellója halk ökörnyal-húrjain
 aranyló napsugár vonóval.
 Ma dér is volt. Különös őszi szag
 szállong ilyenkor a puszták felől...
 Ebből a méla, drága őszből
 szavaim nyers, de hajlós vesszejére
 kötök most néked — édes — koszorút,
 színeset, szépet, szomorút.
 Ebből a mély, sokszínű drága őszből,
 hogy benn legyen minden, az ég, a fák
 borongó sóhaja és halk zene,
 októbervégi bús litániák
 varázsa s mintha szívem vérzene,
 sok, sok piros virág.
 Az árva fák lehullott levele,
 hogy lásd: szavam olyan reménytelen,
 mint temetői gyertyák lobogása
 halottak napján, estelen.
 S hogy tudom, nem szabad téged szeretnem.
 Lelkemnek érted hullott könnyei,
 minden. Magam s egész borús szerelmem.
 S az is, hogy ó... keserves dáridókon
 hogy kacagtam el búmat keserűn
 s a bor-röhej, mely ott vadúlt fölöttem
 ezen a kínban született derűn.
 S az is, hogy hányszor vágytam lázas arcom
 két szép kezéd közé felejtetni
 és csókjaim tüzes virágait
 (Élet? Halál? Már mindegy...) meztelen
 tested fehér havára hinteni.
 S szemedbe nézni hosszan, csendesesen...

Missik Endre.